

Kedves testvérek! Azok a szentírási szakaszok, amelyeket az imént hallottunk, minket is odavisznek a csodálatos kenyérszaporítás történetéhez, részesei leszünk annak, és ugyanakkor ezek a történetek ki is fejezik azt, hogy kik vagyunk mi valójában.

Krisztushoz tartozunk, az egyház tagjai vagyunk, akik zarándokok. Megismertük az Atyát és éljük a mindennapi életünket, táplálékra, bátorításra, erősítésre szorulunk. Nagyon érdekes a csodálatos kenyérszaporítás történetének a leírásában az szerepel, hogy Jézushoz zarándokoltak az emberek, mert hallani akarták Őt. Mit mond az Evangélium? Jézus beszélt nekik Isten országáról. Meggyógyította mindazokat, akik hozzá fordultak betegségükkel. Aztán gyógyítja a tanítványoknak a betegségeit, hitüknek a gyengeségeit is. Azt mondja, Ti adjatok enni nekik. De hát nincs, illetve ami van, az nagyon kevés. Jézus áldást mond, megtöri a kenyeret és megbízza a tanítványokat, hogy osszák ki. Ezt tesszük a szentmisében. Összejövünk Isten szent egyházába, a templomba, ahova hozzuk a magunk betegségeit, gyengeségeit, bajait, örömeit, kéréseit. Jézus beszél nekünk az Isten országáról, arról az országról, ahol Jézusnak a törvényei érvényesülnek.

Éhesek vagyunk. Az egyház szolgálói Jézus szavára megtörik a kenyeret, kiosztják, mi pedig magunkhoz vesszük, és bőséges maradék marad. Az eucharisztia természete, csodája, Krisztushoz tartozásunknak a nagyszerű példája. Éppen ezért úgy tekintünk az eukarisztiára, az eucharisztia ünneplésére, mint Jézus Krisztus áldozatának a jelenvalóvá tételére. Krisztus föláldozza önmagát értünk, mert szeretni tanít és mert azt mondta, senkinek nincs nagyobb szeretete, mint aki életét adja barátaiért. Jézus életét adja értünk. S hisszük egyházunk hitével, ez az áldozat megszabadít bennünket bűneinktől, meggyógyítja sebeinket, elvezet bennünket az Atyához és testvéri közösséget teremt bennünk.

Krisztus áldozatát teszi jelenvalóvá minden szentmise, Isten országának az erejét, hatalmát mutatja meg, nem csak rajtunk kívül, nem csak példaként, nem csak emlékezőként, hanem valóságosan. Mert Isten országa nem itt van, nem ott van, nem amott van, mondja Jézus, hanem Isten országa köztetek van, bennetek él. Így tanít nekünk az Isten országáról és odaadja áldozatul önmagát, hogy nekünk életünk legyen. Micsoda ajándék. Aztán úgy tekintünk éppen Jézus áldozata miatt az eukarisztiára, mint zarándok létünknek a táplálékára. Éljük a mindennapi életünket, fölfedezzük hivatásunkat, elkötelezzük magunkat

szentségnek az erejében. Elkötelezzük magunkat családnak, egyháznak, közösségnek, társadalomnak a szolgálatára. Ez az elköteleződés, a szolgálat, az állhatatosság, napról napra való helytállás sokszor megpróbál bennünket. Megérint a reményvesztettség, a szenvedés, a küzdelem, de ott van az öröm is, a szolgálatnak az öröme, ami jó és ennek van értelme.

Tudjuk, hogy bármennyire is küzdünk a jóért, bármennyire is küzdünk azért, hogy valami emberhez méltó közeg, kultúra, társadalom fejlődjön, alakuljon, stabilizálódjon, erősödjön, azért ez mindig egy folyamat, mindig egy zarándokút. Mindig úton vagyunk. Mennyire szükségünk van a zarándokoknak arra, hogy táplálékunk legyen, mert sokszor úgy indulunk el, mint ahogyan Jézus mondja; ne vigyetek magatokkal az útra se sarut, se erszényt, se botot, pénz se legyen az övetekbe, és ő táplál bennünket. Csodálatos módon, mint a választott népet a pusztai zarándoklás során. Elfogy az örömöm, de eukarisztia keresztül táplálja őket. Talán kétségbeesünk az előttünk álló feladatok miatt és Ő bátorít bennünket az eukarisztia erejével.

Sebeket osztunk és kapunk, de gyógyulni szeretnénk. ott van velünk, mint gyógyír, mint gyógyulásunk, mint az örök életnek a gyógyszere. Mert nemcsak egyszerűen gyógyítani akar, nemcsak egyszerűen elvenni a fájdalmat, hanem az örök életbe vezet be bennünket. Mi mindannyian másként élhetjük meg, bár az emberi létünknek rengeteg azonos pontja van. A napok és a feladatoknak az ismétlődése, azok, amelyek talán inkább néha a kötelesség erejével hatnak ránk, mások inkább az örömnek a vonzásával vezetnek bennünket, de zarándokok vagyunk. Az eukarisztia táplál bennünket. Ébren tartja bennünk a vágyat, hogy az Atya háza felé zarándokoljunk és zarándokoljunk. Jézus áldozatára emlékezünk. Zarándoklásunk léte és tápláléka az Eucharisztia. Az eukarisztia, mint reményünknek az erősítőjére, reményünknek a táplálója.

Ebben a jubileumi szent évben különös módon is magunk elé állítjuk a reménynek a gondolatát. Remény, amely az üdvösségre szól. Reménységünk, ami az üdvösséget tárja föl előttünk. Reményünk, ami az örök élet. Az Eucharisztia ezt táplálja bennünk. Az örök élet reményét. Sőt, abban is erőt ad, abban is bátorít bennünket, hogy reménységünket, ami az örök életre szól, sem kétségbeesés, sem fáradtság, sem rezignáltság vagy bármi más miatt ne cseréljük fel rövidtávú reménykedésekkel. Az Eucharisztia pontosan abban erősít, hogy mindig távolra, mindig az Isten távlatára tekintsek és innen nézzem létemet, kapcsolataimat, feladataimat, hivatásomat, egyházunkat.

A reménységet erősíti bennünk az eucharisztia vétele. S miért is ne lenne így? Hiszen egy csöppnyi kenyeret, egy csöppnyi kis bort veszünk magunkhoz látszólag, de mégis ezzel megvalljuk a hitünket. Hiszem, hogy ez a kenyér és ez a bor most már nem kenyér és bor, hanem Krisztus teste és vére. És amikor magamhoz veszem, Krisztus ereje, Krisztusnak a bátorsága, az Atyához fűződő kapcsolata költözik belém, erősödik bennem.

Persze, hogy kitágul a mindennapi életnek a lehetősége. Persze, hogy a reménységem örökélet távlatúvá növekszik, marad minden nap, de minden nap kell kérni a mindennapi kenyeret, minden nap erősít és így tudok az örök élet reményében, az üdvösség reményében élni. Az eucharisztia vétele, az eucharisztia ünneplése az mindig hitvallás.

Hiszem, hogy Krisztus van jelen, hiszem, hogy éltet engem. S ez a hitvallás, amikor megerősít bennünket reménységünkben, ez ösztökél bennünket arra, hogy a szeretet cselekedeteit tegyük állapotbeli kötelességeink közepette.

Azokat a cselekedeteket, amelyeket egyházunk hagyománya az irgalmasság testi-lelki cselekedeteinek a gyűjtőfogalmával tud leírni. Mert hiszünk az örök életben, mert az örök élet kenyerét vesszük magunkhoz, ezért van bátorságunk megtenni a szeretet cselekedeteit. S így az eucharisztia vétele Krisztus áldozatában részesít, zárandok létünkben erősít, reménységünket erősíti, de éppen a szeretet cselekedetei révén tanúságtévőkké formál bennünket. Vagyis amikor vesszük magunkhoz az Eucharisziát, joggal várják el mások, akkor legyél is jobb, akkor szeress jobban, legyen nagyobb a bátorságod, legyen erőd, mert a világ bár számon kér, de mégis ezt várja tőlünk. Ezt adja nekünk az Eucharisztia. S milyen jó, hogy a húsvéti időt követően, bár már azon kívül, de mégis úgy tekintünk az eucharisztia vételére, mint húsvéti szentségre. Mint ami megerősíti hitvallásunkat, megerősíti keresztény identitásunkat, létünket, s megerősíti bátor, örömteli létünket, mert zárandokok vagyunk, de az Atya háza felé, de az üdvösség felé zárandoklunk. S ez teremte közöttünk, bennünk új minőségű kapcsolatot is. Zárandok társak, testvérek, a remény hirdetői, remény megélői és hordozói vagyunk.

Tényleg erősödünk ebben a nagy ajándékban. Milyen jó, hogy időről időre hitünknek központi tételeit egy-egy ünnepben még inkább magunk elé állíthatjuk. S a mi ünnepeink olyanok, hogy egyszerre tanítás, egyszerre valóság,

egyszerre megjelenít és egyszerre formál bennünket. Ez történik most is,
amikor Jézus Krisztus szentséges testének és vérének az ünnepét üljük. Ámen.